

Sygn. akt II AKz 809/20

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Mirosław Ziąja (spr.)
Sędziowie: SA Marek Charuza SA Wiesław Kosowski
Protokolant : Kamil Klupś

przy udziale prokuratora Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Romana Pietrzaka

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko K. C. (K. C.)

oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i in.

zażalenia oskarżonej i jej obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 lipca 2020 roku, sygn. akt V K 169/19

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy postanowienie w zaskarżonej części.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2020 roku, sygn. akt V K 169/19 Sąd Okręgowy w Katowicach na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 3 k.p.k., przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania m.in. wobec oskarżonej K. C., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2018 roku, sygn. akt III Kp 248/18, na dalszy okres 3 miesięcy, tj. to jest do dnia 28 sierpnia 2020 roku do godz. 13:10.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonej zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania innego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym w postaci dozoru policji

wraz z zakazem opuszczania kraju oraz poręczenia majątkowego w kwocie 10 000 zł i poręczenie osoby godnej zaufania.

Również oskarżona wniosła zażalenie w niniejszej sprawie, kwestionując istnienie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez nią zarzucanych jej czynów oraz wskazując na brak występowania w stosunku do niej szczególnych obaw uzasadniających stosowanie tymczasowego aresztowania i w konkluzji wniosła o zastosowanie w stosunku do niej środka o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia oskarżonej i jej obrońcy nie zasługują na uwzględnienie, albowiem w dalszym ciągu zachodzą podstawy pozwalające na stosowanie wobec K. C. najbardziej dolegliwego ze środków zapobiegawczych.

Na wstępie zaznaczyć trzeba, że przeprowadzona w niniejszej sprawie kontrola odwoławcza pozwala stwierdzić, iż sąd a quo prawidłowo przyjął, że na obecnym etapie postępowania nadal zachodzi przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych określona w art. 249 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniom skarżącej zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, a przede wszystkim wyjaśnienia współoskarżonych oraz zeznania świadków, a także dokumentacja fotograficzna oraz pisma z biur S. i (...), świadczą o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez nią zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów. Jednocześnie ponownie trzeba podkreślić, że w toku niniejszego postępowania incydentalnego sąd nie przesądza kwestii sprawstwa i winy oskarżonej, albowiem końcowa ocena materiału dowodowego nastąpi dopiero na etapie wyrokowania, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. Tym niemniej argumenty skarżącej, która w pisemnych motywach wniesionego przez siebie środka odwoławczego kwestionuje poczynione przez sąd a quo ustalenia w zakresie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez nią zarzucanych czynów nie są na tyle doniosłe, aby dezaktualizowały w niniejszej sprawie przesłankę ogólną i w konsekwencji uniemożliwiały dalsze stosowanie wobec niej środków zapobiegawczych.

W okolicznościach niniejszej sprawy zasadne okazało się również przedłużenie tymczasowego aresztowania K. C. w oparciu o przesłankę szczególną określoną w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., albowiem przed tymczasowym aresztowaniem centrum życiowe oskarżonej zlokalizowane było na terenie Wielkiej Brytanii. Ponadto, jak było to wielokrotnie podkreślane w dotychczasowych postępowaniach incydentalnych w przedmiocie stosowania wobec oskarżonej tymczasowego aresztowania, K. C. była poszukiwana listem gończym, a więc w ocenie sądu uzasadniona jest obawa ucieczki bądź ukrywania się oskarżonej w razie odstąpienia od stosowania najbardziej dolegliwego ze wszystkich środków zapobiegawczych.

Swoją aktualność zachowała również przesłanka o szczególnym charakterze w postaci uzasadnionej obawy mactwa z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, że już sam zarzut uczestnictwa w strukturze zorganizowanej uzasadnia wystarczająco obawę mactwa, ze względu na znajomość uczestników, ich wzajemne powiązania, istnienie dróg przepływu informacji, solidarność grupową bądź także inne środki wywierania wpływu na wyjaśnienia lub zeznania, począwszy od gróźb po przekazywanie środków do życia rodzinom uczestników grupy (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 lipca 2014 roku, sygn. akt II AKz 265/14, LEX nr 1574399). Działania takie są typowe i charakterystyczne dla grup przestępczych, w związku z czym nie ma potrzeby wskazywania konkretnych zachowań, które by podnoszoną wyżej obawę urzeczywistniały. Jednocześnie groźba podjęcia przez K. C. działań, o których jest mowa w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. jest w realiach niniejszej sprawy znacznie wzmocniona tym, iż został jej postawiony zarzut kierowania taką grupą, który to – jak podkreślono wyżej – został uprawdopodobniony w stopniu wymaganym przez art. 249 § 1 k.p.k. Mając natomiast na

uwadze, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy opiera się na osobowych źródłach, to okoliczność ta daje podstawy do przypuszczenia, iż oskarżona przebywając na wolności będzie podejmowała kroki zmierzające do destabilizacji toczącego się postępowania karnego, poprzez wpływanie na zeznania świadków lub współoskarżonych.

Swojej aktualności nie utraciła również przesłanka określona w art. 258 § 2 k.p.k., albowiem K. C. zarzucono popełnienie występku z art. 258 § 3 k.k. oraz szeregu zbrodni z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., które to zagrożone są surową karą, uzasadniającą dalsze przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonej. Mając natomiast na uwadze bardzo dużą społeczną szkodliwość tych czynów ich okoliczności oraz charakter, zasadne jest prognozowanie, iż w przypadku uznania winy i sprawstwa oskarżonej zostanie jej wymierzona surowa kara pozbawienia wolności. Z kolei w treści art. 258 § 2 k.p.k. zawarte jest domniemanie, że surowość grożącej kary, w przypadku stosowania niezolacyjnych środków zapobiegawczych, mogłoby skłaniać zagrożoną nią osobę do podejmowania bezprawnych działań, celem uchronienia się przed nią lub przynajmniej oddalenia w czasie jej wykonania. Pogląd ten od dawna nie budzi wątpliwości w orzecznictwie nie tylko sądów powszechnych, ale został również zawarty w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I KZP 18/11 (OSNKW 2012/1/1), gdzie stwierdzono, że art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 k.p.k. i 2 k.p.k., stanowi samodzielne przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego. Wprowadzony w powyższym przepisie szczególny rodzaj domniemania istnienia obawy, że oskarżona, z uwagi na grążącą jej surową karę będzie bezprawnie utrudniała postępowania, w ocenie sądu odwoławczego daje podstawę do dalszego przedłużenia tymczasowego aresztowania podejrzanej na czas wskazany w pkt 1 części dyspozytywnej zaskarżonego postanowienia.

W konkluzji uznać trzeba, że dalsze stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec oskarżonego może prawidłowo zabezpieczyć dalszy tok postępowania sądowego przed sądem meriti zwłaszcza, że znajduje się ono na początkowym etapie, a żaden ze świadków nie został jeszcze przesłuchany. Sąd ad quem ma w polu widzenia stosunkowo długi okres czasu, jaki upłynął od czasu wpływu aktu oskarżenia w niniejszej sprawie do otwarcia przewodu sądowego, co wynikało m.in. z niestawiennictwa na rozprawie niektórych oskarżonych, jednakże okoliczność ta nie przemawia per se za koniecznością odstąpienia od dalszego stosowania wobec K. C. najsurowszego środka zapobiegawczego. Przeprowadzona przez tut. Sąd kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że dotychczasowy okres tymczasowego aresztowania nie narusza konstytucyjnego prawa oskarżonej do osądzenia bez zbędnej zwłoki zważywszy, że organ będący gospodarzem procesu na jego obecnym etapie dochowuje koniecznej troski o sprawność i efektywność podejmowanych czynności, o czym świadczy chociażby częstotliwość wyznaczanych terminów rozprawy głównej.

W tym stanie rzeczy, skoro w sposób intensywny realizuje się na gruncie niniejszej sprawy przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k., wskazująca na konieczność stosowania wobec oskarżonej K. C. izolacyjnego środka zapobiegawczego, ustąpić muszą zasady minimalizacji i proporcjonalności (art. 257 § 1 k.p.k. i art. 253 § 1 k.p.k.), tym bardziej, że jak wspomniano powyżej, okres stosowania tymczasowego aresztu, w obliczu realności grożącej surowej sankcji karnej, nie może być uznany za nadmierny.

Na marginesie zauważyć trzeba, że tut. Sąd nieprawomocnym postanowieniem z dnia 28 lipca 2020 roku przedłużył na wniosek Sądu Okręgowego w Katowicach, okres tymczasowego aresztowania oskarżonej do dnia 25 stycznia 2021 roku, do godziny 13:10, którym to orzeczeniem potwierdzono dalszą aktualność przesłanek przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd nie dopatrył się również, aby w realiach niniejszej sprawy zaistniały okoliczności negatywne z art. 259 k.p.k. Odnosząc się do argumentów skarżącej w tym zakresie zaznaczyć jednak trzeba, że pozostaje ona pod stałą opieką więziennej służby zdrowia, a w razie wystąpienia u K. C. problemów natury zdrowotnej uniemożliwiających jej dalszy pobyt w jednostce penitencjarnej, z pewnością zostanie to zasygnalizowane sądowi, w którego dyspozycji jest oskarżona, a który to organ podejmie odpowiednie działania przewidziane obowiązującymi przepisami.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

SSA Marek Charuza SSA Mirosław Ziaja SSA Wiesław Kosowski

ZARZĄDZENIE

1. o treści postanowienia powiadomić oskarżoną z pouczeniem o prawomocności;
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 4 sierpnia 2020 roku.